

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.IV.37.663/2024/2.

A tanács tagjai: Dr. Kalas Tibor a tanács elnöke
Dr. Kiss Árpád Lajos előadó bíró
Dr. Balogh Zsolt bíró
Dr. Bögös Fruzsina bíró

A felperes: Dr. Dobó Viola bíró
Felperes1
Cím2

A felperes képviselője: Dr. Kun Tamás Attila ügyvéd
Cím3

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
Cím1

Az alperes képviselője: Dr. Molnár Ildikó kamarai jogtanácsos

A per tárgya: közigazgatási határozat visszavonásával kapcsolatos
közigazgatási jogvita (hiv. szám: BP/1010/00025-1/2024.) elbírálása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék 5.K.701.265/2024/9.
számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A befogadhatóság alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló Név1 (továbbiakban: kérelmezett) és Név2 $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonában áll a Ingatlan1, Cím5 szám alatti ingatlan (továbbiakban: ingatlan). A felperes az ingatlanon holtig tartó haszonélvezeti joggal rendelkezik.

[2] A felperes a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény (továbbiakban: Nytv.) 26.§ (5b) bekezdésére alapítva, 2023. szeptember 18. napján kérelmet terjesztett elő a Budapest Főváros Kormányhivatala Kerület1 Hivatalához (a továbbiakban: elsőfokú hatóság), melyben kérte a kérelmezett és az oda szintén bejelentett lakóhellyel rendelkező Név3 ingatlan szerinti lakcímének érvénytelenítését. A kérelem szerint a kérelmezett személyek az ingatlanból elköltöztek, ezért a felperes mint szállásadó nyilatkozott, hogy ott nem élnek, a lakcímük nem valós.

[3] Az elsőfokú hatóság a 2023. szeptember 28. napján kelt BP-13/105/12549-3/2023. számú határozatával (továbbiakban: elutasító határozat) a kérelmezett lakóhelyének érvénytelenítésére vonatkozó kérelmet elutasította. Az elutasító határozattal szemben a felperes 2023. november 2. napján keresetet terjesztett elő.

[4] Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (továbbiakban: Ákr.) 121. §-a szerinti felügyeleti jogkörben eljáró alperes a 2023. november 23. napján kelt BP/1008/10185-2/2023. iktatószámú határozatával (továbbiakban: megsemmisítő határozat) az elutasító határozatot megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította.

[5] Az elutasító határozattal szembeni kereset alapján a peres eljárás a Fővárosi Törvényszék előtt 9.K.704.094/2023. ügyszámon volt folyamatban. Az alperes a keresetlevél 2023. december 1. napján történt felterjesztésével egyidejűleg tájékoztatta a bíróságot a megsemmisítő határozatról és kérte, hogy a bíróság a pert a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 81.§ (1) bekezdésének g) pontja alapján szüntesse meg. A Fővárosi Törvényszék a 2024. január 22. napján kelt 9.K.704.094/2023/7. számú végzésével a peres eljárást megszüntette.

[6] A felügyeleti jogkörben eljáró alperes a megsemmisítő határozatot a 2024. február 8. napján kelt BP/1010/00025-1/2024. iktatószámú határozatával (továbbiakban: alperesi határozat) visszavonta, majd a peres eljárást megszüntető végzés ellen fellebbezést terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a megsemmisítő határozatot visszavonta. A fellebbezést a Fővárosi Ítéltábla a 2024. június 11. napján kelt 4.Kpkf.750.506/2024/4. számú másodfokú végzésével visszautasította.

[7] Az alperesi határozat szerint az ingatlan tulajdoni lapja alapján megállapítható, hogy a felperes azon kizárólagos haszonélvezeti joggal rendelkezik, ezért szállásadónak minősül, a kérelmezett pedig az ingatlannak $\frac{1}{2}$ -ed arányú tulajdonosa. Hivatkozott az Nytv. 5.§ (5a) bekezdésében, 26.§ (1), (4), (5) bekezdésében, az Nytv. végrehajtásáról szóló 146/1993. (X.26.) Korm. rendelet (továbbiakban: Vhr.) 33.§ (1) bekezdésének a) pontjában, 35.§ (3a), (4) bekezdésében, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 5:147.§ (1) bekezdésében, 5:152.§ (5) bekezdésében, 5:156.§ (1) bekezdésében foglaltakra. Megállapította, hogy a lakcímbjelentés ténye önmagában használathoz fűződő, valamint egyéb vagyoni jogot nem keletkeztet és nem szüntet meg. Az ingatlan tulajdonosa szállásadónak minősül, mert a haszonélvező jogait ez nem befolyásolja, így a hatályos jogszabályok alapján a haszonélvező kérelmére a szállásadónak minősülő tulajdonos lakcímét nem lehet érvényteleníteni.

A jogerős ítélet

[8] Az alperes határozata ellen a felperes terjesztett elő keresetet, melyet az elsőfokú bíróság a felülvizsgálni kért jogerős ítéletével elutasított. Az eljárása során azt vizsgálta, hogy a haszonélvező felperes mellett a kérelmezett tulajdonos is az ingatlan szállásadójának minősül-e vagy sem. Megállapította, hogy a felperes az alperesi határozatban is megjelölt jogszabályi rendelkezésekre hivatkozott érvelése alapjaként, így az Nytv. 5. § (5a) bekezdésének, a Ptk. 5:147. § (1) bekezdésének és 5:152. § (5) bekezdésének sérelmét jelölte meg. A felperes Nytv. 26. § (5b) bekezdésének sérelmére hivatkozása szintén az alperesi határozat érdemével függ össze, mivel e rendelkezés a szállásadói minőséghez kapcsolódik, az alperesi határozat pedig a kérelmezett tulajdonos szállásadói minőségére hivatkozott a megsemmisítő határozat visszavonása körében.

[9] A jogerős ítélet szerint az Nytv. 26. § (5) bekezdése alapján a lakcímbejelentés ténye önmagában a lakás vagy az ingatlan használatához fűződő, valamint egyéb vagyoni jogot nem keletkeztet és nem szüntet meg. Ebből következően nem a felperes haszonélvezeti jogosultságából fakadó használati és hasznosítási jogai döntenek el, hogy a kérelmezett tulajdonos szállásadónak minősül-e. A kérelmezett tulajdonos bejelentett lakcíme ugyanis a felperes használati és hasznosítási jogait nem korlátozza, arra semmilyen hatással nincs. A haszonélvezeti jog nem érintett a tárgyi lakcímrendezési eljárásban, mivel a kérelmezett bejelentett lakcímével összefüggésben vagyoni jog nem keletkezik és nem szűnik meg. Az Nytv. 26.§ (5c) bekezdése értelmében nem vezethet a lakcímadat érvénytelenségének megállapítására az a körülmény, hogy a polgár nem él életvitelszerűen a lakóhelyként bejelentett lakásban. Mindezek alapján a kérelmezett tulajdonosnak nem is kell élnie ahhoz a tárgyi ingatlanban, hogy az ingatlan szerinti bejelentett lakcímmel rendelkezzen.

[10] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az Nytv. 5. § (5a) bekezdése szerint a kérelmezett tulajdonos is jogosult a lakás használatát biztosítani egy természetes személynek, amennyiben így egyezik meg a haszonélvezővel. Az elvi lehetőség tehát fennáll a tulajdonosi minősége okán, ezért az Nytv. 5. § (5a) bekezdése nem zárja ki a kérelmezett szállásadói mivoltának megállapítását. A Vhr. 33. § (1) bekezdésének a) pontja szerint továbbá a lakás tulajdonosa vagy haszonélvezője tekinthető szállásadónak. A Vhr. 33. § (4) bekezdése pedig egyértelműen úgy fogalmaz, hogy annak alapján nem zárható ki, hogy az ingatlanak több szállásadója legyen, melynél fogva a haszonélvezeti jogosult szállásadói mivolta nem zárja ki a kérelmezett tulajdonos szállásadói minőségét az ingatlan vonatkozásában. Mindezek alapján a felperes mellett a kérelmezett is szállásadónak minősül, így a felperes alaptalanul hivatkozott az Nytv. 26. § (5b) bekezdésének sérelmére. A felperes mint szállásadó ugyan megtette az írásbeli nyilatkozatát arra vonatkozóan, hogy a kérelmezett bejelentett lakcíme nem valós, azonban ezen nyilatkozat csak abban az esetben foghatott volna helyt a hivatkozott jogszabályi rendelkezés alapján, ha a kérelmezett nem minősülne szállásadónak.

[11] A jogerős ítélet szerint az alperes nem járt el rosszhiszeműen, mivel az Ákr. 120.§ (1) bekezdése alapján az alperes jogszerűen vonta vissza a megsemmisítő határozatot, mivel a megsemmisítő határozat meghozatalától (2023. november 23.) számított éven belül hozta meg (2024. február 8.) az alperesi határozatot, felügyeleti szerv vagy közigazgatási bíróság nem bírálta el a megsemmisítő határozatot, továbbá a jogerős ítéletben kifejtettek alapján a megsemmisítő határozat jogsértő volt.

A felülvizsgálati kérelem

[12] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melynek befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján kérte. Kifejtette, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadása azért járulna hozzá az ítélkezési gyakorlat egységesítéséhez, illetőleg továbbfejlesztéséhez, mert a Fővárosi Törvényszék az Nytv. rendelkezéseit a Ptk.-ba ütköző módon alkalmazta, és nincs irányadó döntés arra vonatkozóan, hogy haszonélvezet fennállása esetén, amennyiben a haszonélvező ahhoz nem kíván hozzájárulni, hogy a tulajdonos tartson fenn állandó lakóhelyet az ingatlanban, akkor a tulajdonos szállásadónak minősülhet-e a haszonélvezővel szemben. Amennyiben a bíróság ítéletében megjelenő jogértelmezést fogadnánk el, úgy az a haszonélvezeti jog részbeni kiüresedéséhez is vezetne, hiszen a tulajdonos olyan jogosítványokhoz jutna, melyet a Ptk. a haszonélvező részére juttat.

[13] Az ügy érdemére vonatkozóan kifejtette, hogy az Nytv. 5. § (5a) pontja értelmében szállásadónak az a személy minősül, aki jogosult arra, hogy a lakás, vagy a lakás használatára szolgáló helyiség használatát másnak biztosítsa, ugyanakkor a haszonélvezeti jog alapján – figyelemmel a Ptk. 5:147.§ (1) bekezdésében foglaltakra – a haszonélvező jogosult kizárólagosan a haszonélvezeti joggal terhelt dolgot birtokában tartani, használni és hasznosítani, mely jog a haszonélvezőt a Ptk. 5:152. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel mindenki, így a dolog tulajdonosával szemben is megilleti. Mindezek alapján abból kifolyólag, hogy a haszonélvező jogosult az ingatlan használatáról rendelkezni, meghatározni, hogy ki jogosult az ingatlant használni, az következik, hogy jelen esetben a tulajdonos a szállásadó Nytv. 5. § (5a) pontjában meghatározott fogalmának nem felel meg, mivel a haszonélvezettel terhelt ingatlan esetében a haszonélvező jogosult meghatározni, hogy az ingatlant ki használhatja, így a haszonélvező minősül kizárólagosan szállásadónak, hiszen a felperes, mint haszonélvező – a Ptk.-ban biztosított jogosultságával élve – éppen ahhoz nem járult hozzá, hogy a kérelmezett az ingatlant használja.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A Kúria megvizsgálta a felülvizsgálati kérelmet, és megállapította, hogy jelen ügyben a befogadás feltételei nem állnak fenn.

[15] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt – a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével – indokolni nem kell.

[16] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

- a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata
- aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,
- ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,
- ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége
- ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve
- b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt

[17] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, de azt indokolni, illetve a fennállását bizonyítékokkal alátámasztani nem kell, a bíróság pedig a fél által megjelölt befogadhatósági okhoz nincs kötve. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a felülvizsgálatot kérő félnek elegendő lenne mindössze a befogadhatóság törvényi jogcímére utalnia. Annyit mindenképpen ki kell fejtenie, hogy az adott ok(ok)ból miért tartja szükségesnek a felvetett jogkérdés Kúria általi eldöntését. Így kerülhet ugyanis abba a helyzetbe a Kúria, hogy a fél szempontjait értékelhesse a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról hozandó döntése körében. Ellenkező esetben a fél szempontjainak figyelembevétele lehetetlen lenne, ami nyilvánvalóan nem volna összhangban a felülvizsgálati eljárás céljával, mert módot adna a jogerős határozat önkényes felülbírálatára. (Kfv.VII.38.157/2021/2.)

[18] A befogadásról döntő bíróság vizsgálja meg, hogy az ügyben olyan kérdés merül-e fel, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései alá tartozik. A befogadhatóság tárgyában hozandó döntése körében azonban kizárólag a Kp. 118. § (1) bekezdésében felsorolt befogadási ok(ok) fennállását vizsgálhatja, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, annak alapját képező jogszabálysértésekről nem foglalhat állást, mert arra csupán a már befogadott felülvizsgálati kérelmet érdemben elbíráló határozatában van törvényes lehetőség. (Kfv.IV.37.483/2023/2.)

[19] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában meghatározott befogadhatósági ok azt teszi lehetővé, hogy a Kúria az alsóbb fokú bíróságok felett megfelelő kontrollt gyakorolhasson, és az egységes ítélkezés követelményének megtartása érdekében az alsóbb fokú bíróságok számára – szükség szerint – irányt mutasson. A joggyakorlat egysége azt jelenti: a bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, azaz mi a jogi norma alapvető tartalma, illetve azt hogyan kell alkalmazni. (Kfv.IV.37.584/2022/2.) E körben hangsúlyozandó, hogy a Kúria a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdés vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. (Kfv.IV.37.679/2020/2.)

[20] A Kúria megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem nem tárt fel olyan eltérő kúriai döntéseket, amelyek arra világítanak rá, hogy a felvetett kérdések vizsgálata körében a bírói gyakorlat szétartó lenne, annak egysége – ellentétes jogértelmezés miatt – a támadott jogerős ítélet folytán sérült volna, vagy ennek veszélye fenyegetne. A felperes csupán általánosságban hivatkozott az ügy érdemét érintő jogkérdés megvizsgálásának szükségességére. vitatva a jogerős ítéletben kifejtett álláspontot. A rendkívüli perorvoslati eljárás lefolytatásának szükségességét azonban önmagában nem alapozza meg, hogy a fél az alperes vagy az elsőfokú bíróság eljárását jogszabálysértőnek tartja, vagy a jogerős ítéletben foglaltakkal nem ért egyet. (Kfv.VII.37.357/2022/2.)

[21] A Kúria megvizsgálva a felülvizsgálati kérelmet a fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a jelen ügyben a befogadás feltételei tehát nem állnak fenn, ezért a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdésére alapítottnan megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[22] *A felülvizsgálati kérelem a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján nem fogadható be, ha a befogadási kérelemben foglaltak nem támasztják alá a rendkívüli jogorvoslat lefolytatásának szükségességét.*

Záró rész

[23] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[24] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes volt, ezért a Kúriának az illeték megfizetésről rendelkeznie nem kellett.

[25] A végzés ellen a Kp. 116. § d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2024. október 22.

Dr. Kalas Tibor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Árpád Lajos s.k.
előadó bíró

Dr. Balogh Zsolt s.k.
bíró

Dr. Bögös Fruzsina s.k.
bíró

Dr. Dobó Viola s.k.
bíró